

Κοινό κάλεσμα συλλογικότητας σε αντιπολεμική αντιιμπεριαλιστική συγκέντρωση/ διαδήλωση, 8 Ιουνίου, μια ημέρα πριν τις ευρωεκλογές

Σύγκρουση με την ΕΕ του πολέμου, του ρατσισμού, του ταξικού σφαγείου

«Η Ευρώπη εισήλθε σε μια νέα, ελπιδοφόρα εποχή. Η Συμμαχία μας αρχίζει σήμερα ένα μεγάλο μετασχηματισμό. Εργαζόμενοι με όλες τις χώρες της Ευρώπης, είμαστε αποφασισμένοι να δημιουργήσουμε μόνιμη ειρήνη σ' αυτή την ήπειρο» (Σύνοδος Κορυφής του ΝΑΤΟ στο Λονδίνο, 1990)

«Ο πόλεμος αποτελεί ένα σημείο καμπής στην παγκόσμια γεωπολιτική τάξη, στις μακροοικονομικές τάσεις και στις αγορές κεφαλαίου» (Λάρι Φινκ, ιδρυτής της Black Rock, Απρίλιος 2022)

75 χρόνια πέρασαν από την ίδρυση του ΝΑΤΟ και 35 χρόνια μετά την πτώση του τείχους του Βερολίνου και το όραμα της παγκόσμιας ειρήνης ενός “πανκαπιταλιστικού” κόσμου που θα φέρει την ευημερία και τον πλήρη εκδημοκρατισμό του πλανήτη υπό τον έλεγχο και την ηγεμονία των ΗΠΑ πνίγεται για μια φορά ακόμα στο αίμα. Όταν η ιδεολογική ομίχλη των προφητειών της καπιταλιστικής ουτοπίας άρχισε να υποχωρεί η ωμή και εφιαλτική πραγματικότητα έγινε απόλυτα ορατή: φτώχεια, εξαθλίωση, αίμα, πόλεμος, καταστροφή. Σήμερα μοιάζει μακρινή η εποχή του μονοπολικού κόσμου και του μονόπλευρου δικαιώματος για στρατιωτικές επεμβάσεις που δημιούργησε η ραγδαία αναδιάταξη του παγκόσμιου status quo στα 90's. Νέες καπιταλιστικές δυνάμεις αναδύθηκαν, αμφισβητώντας στην πράξη την πρωτοκαθεδρία των ΗΠΑ. Ο οξυμένος και διαρκής ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός για το μοίρασμα του κόσμου, των εμπορικών και ενεργειακών πηγών και οδών δημιουργεί μια σειρά από εναλλασσόμενους θερμούς και ψυχρούς πολέμους. Η παγκόσμια κούρσα εξοπλισμών και η στρατιωτικοποίηση των καπιταλιστικών οικονομιών αντανάκλα αυτήν ακριβώς την όξυνση των ανταγωνισμών και την πολεμική προπαρασκευή των δυο κυρίαρχων γεωπολιτικών μπλοκ (εδραιωμένο ευρωατλαντικό και αναδυόμενο ρωσοκινέζικο).

Παράλληλα, όμως, με τη μιλιταριστική οχύρωση ενάντια στον “εξωτερικό εχθρό” κάθε αστικό κράτος φροντίζει να οχυρώνεται κατασταλτικά και ενάντια στον “εσωτερικό εχθρό”. Κι αυτό συμβαίνει γιατί ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος εμπεριέχει στον πυρήνα του και την προληπτική αντεπανάσταση, δηλαδή το ενδεχόμενο της ανάπτυξης της ταξικής πάλης στο εσωτερικό του κάθε κράτους που θα κλονίσει τα θεμέλια της αστικής εξουσίας. Θα πρέπει να αποκλειστεί κάθε ενδεχόμενο εσωτερικής αποσταθεροποίησης που θα κάνει ορατό στην πράξη το όραμα μια διαφορετικής οργάνωσης της κοινωνίας χωρίς εκμεταλλευτικές σχέσεις. Γι αυτό ακριβώς κρίνουμε πως η πάλη μας ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα της πάλης μας για κοινωνική επανάσταση. Η πάλη ενάντια σε ιμπεριαλισμό, καπιταλισμό και κράτος όχι μόνο δεν αλληλοαποκλείονται, αλλά αντιθέτως συναποτελούν μια διαλεκτική ενότητα. Για αυτό και δεν κουραζόμαστε να επαναλαμβάνουμε: ο βασικός εχθρός μας βρίσκεται στην ίδια μας τη χώρα. Μέσα στην Ελλάδα, μέσα στην ΕΕ, μέσα στο ΝΑΤΟ.

Το ελληνικό κράτος, ανεξάρτητα από το ποια κυβέρνηση βρίσκεται συγκυριακά στο τιμόνι, ακολουθεί τη στρατηγική επιλογής της πρόσδεσης στο άρμα του ευρωατλαντικού ιμπεριαλισμού, με ειδικό ρόλο στην πολιτική της “διπλής ανάσχεσης” της Ρωσίας και της Κίνας. Μπορεί αυτή η πολιτική να παροξύνεται στα χρόνια της παρούσας κυβέρνησης (με τη βαθιά εμπλοκή στον πόλεμο της Ουκρανίας και της Μέσης Ανατολής και τη συνενοχή στη σφαγή των Παλαιστινίων), αλλά ας μην ξεχνάμε πως η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ/ΑΝΕΛ ακολούθησε ακριβώς τον ίδιο δρόμο προλειαίνοντας το έδαφος για την κυβέρνηση Μητσοτάκη. Οι όρκοι πίστης του Στέφανου Κασσελάκη προς την “Ιερή Συμμαχία” του ΝΑΤΟ δεν αποτελούν κάποιου είδους “μεταστροφή” του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά έρχονται ως φυσική συνέχεια της πολιτικής του. Άλλωστε, ο ακροδεξιός υπουργός Άμυνας της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ / ΑΝΕΛ, Πάνος Καμμένος, τον Ιανουάριο του 2017 γιόρταζε την ανέλιξη του -κατα Τσίπρα- “διαβολικά καλού” Ντόναλντ Τραμπ στον προεδρικό θώκο των ΗΠΑ, λέγοντας: «Η Ελλάδα αποτελεί έναν παράγοντα σταθερότητας στην περιοχή της Μεσογείου, με στενή συνεργασία με το Ισραήλ, αλλά και με μετριοπαθείς χώρες, όπως είναι η Αίγυπτος, η Ιορδανία, με χώρες του ΝΑΤΟ στα βόρεια μας, όπως είναι η Βουλγαρία και η Ρουμανία. Με επίκεντρο, λοιπόν, την Ελλάδα μπορεί να δημιουργηθεί ένας άξονας που θα σταματά τον ισλαμικό φονταμενταλισμό. Οι διμερείς σχέσεις βρίσκονται στο καλύτερο σημείο. Η ελληνοαμερικανική φιλία χτίζεται πλέον με τη στήριξη της απόλυτης πλειοψηφίας του ελληνικού λαού. Γνωρίζουμε ότι οι πραγματικοί μας σύμμαχοι ήταν εκείνοι που ήταν δίπλα μας και στον Α' και στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, αλλά και στο ξαναχτίσιμο της χώρας μας με το δόγμα Τρούμαν».

Δεν αφορά, λοιπόν, την παρούσα κυβέρνηση μόνο. Είναι στρατηγική επιλογή η πλήρης ευθυγράμμιση του ελληνικού κράτους με τους σχεδιασμούς του ευρωατλαντικού ιμπεριαλισμού και η μετατροπή της χώρας σε πολεμικό προγεφύρωμα του ΝΑΤΟ και της ΕΕ. Αυτός είναι ο απαραίτητος όρος για την ισχυροποίηση του ρόλου της ντόπιας αστικής τάξης στο διεθνές πλαίσιο των καπιταλιστικών ανταγωνισμών.

Οι ευρωεκλογές του Ιουνίου αποτελούν ακόμα ένα στάδιο στη διαδικασία νομιμοποίησης αυτής της πολεμοκάπηλης πολιτικής. Η ΕΕ εμφανίζει τον εαυτό της ως φιλειρηνική όαση σταθερότητας, ανάπτυξης και δημοκρατίας. Το πραγματικό πρόσωπο πίσω από τη μάσκα της “Ευρώπης των λαών”, όμως, είναι απωθητικό: είναι η Ευρώπη των δυσβάσταχτων χρεών που τα πληρώνει η κοινωνική βάση, των ματωμένων πρωτογενών πλεονασμάτων, της διαρκούς λιτότητας και της στρατιωτικοποίησης των οικονομιών. Είναι το στρατηγείο του πολέμου και της προώθησης των πλέον επιθετικών ταξικών αναδιαρθρώσεων. Είναι το πεδίο τροφοδότησης του αντιμεταναστευτικού ρατσισμού και πριμοδότησης του εθνικιστικού και ακροδεξιού εσμού. Είναι η Ευρώπη - Φρούριο των μαζικών δολοφονιών μεταναστών στα χερσαία και θαλάσσια σύνορά της, των στρατοπέδων συγκέντρωσης - κέντρων επιλογής “χρήσιμης” ή “άχρηστης” εργατικής δύναμης και του θεσμικού “αντι”ρατσισμού που θέλει τους μετανάστες μόνο ως φθηνή καύσιμη ύλη της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Η ΕΕ, λοιπόν, και οι θεσμοί της (από το ευρωκοινοβούλιο μέχρι την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και την Κομισιόν) δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια αντιδραστική συμμαχία των ληστρικών αστικών τάξεων ενάντια στην εργατική τάξη και την κοινωνική βάση.

Μέσα σ’ αυτό το ζοφερό περιβάλλον η αντίσταση στην θανατοπολιτική ελληνικού κράτους-Ε.Ε-ΝΑΤΟ καλεί στην επανασυσπείρωση ενός μαχόμενου κινήματος απέναντι στον ιμπεριαλιστικό ληστρικό πόλεμο. Οι πρόσφατες κινητοποιήσεις στα πανεπιστήμια των ΗΠΑ και της Ευρώπης ενάντια στο γενοκτονικό πόλεμο που διεξάγει το Ισραήλ στην Παλαιστίνη αποτελούν φωτεινό φάρο για την εποχή μας. Και ακόμα πιο ελπιδοφόρο είναι πως στις αντιπολεμικές κινητοποιήσεις πρωταγωνιστεί η Εβραϊκή νεολαία, αλλά και επιζώντες του Ολοκαυτώματος, που σπάνε τον μύθο των δήθεν “αντισημιτικών” κινήτρων του αντιπολεμικού κινήματος.

Να επιστρέψουμε τον πόλεμο στα μετόπισθεν των δυτικών μητροπόλεων.

Να στήσουμε διεθνιστικά αναχώματα αλληλεγγύης.

Να γίνουμε η άμμος στα γρανάζια του ιμπεριαλιστικού πολέμου.

Λευτεριά στην Παλαιστίνη.

Αντιπολεμική - Αντιιμπεριαλιστική συγκέντρωση, Σάββατο 8 Ιουνίου, Πνευματικό Κέντρο Δήμου Αθηναίων (Ακαδημίας και Ασκληπιού), 13:00 και διαδήλωση προς το Υπουργείο Εξωτερικών και τα Γραφεία της Ε.Ε

Συνέλευση Κατάληψης Παλιού Νεκροτομείου (Αλεξανδρούπολη), Πέλοτο (Ξάνθη), Δυσήνιος Ίππος (Πάτρα), Ταξική Αντεπίθεση (Αθήνα)